

תת"ע 10126/03/19 - מדינת ישראל נגד אברהם אליק - נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10126-03-19 מדינת ישראל נ' אברהם אליק

לפני כב' השופטת ענת יהב

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד עמר רונית

נגד

אברהם אליק - נוכח

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של קיפוח זכותו של אדם אחר להשתמש שימוש מלא בדרך, בכך שעקף טור של כלי רכב, וסטה מן הנתיב האמצעי לנתיב השמאלי, כשכולם מחכים בתור (כך על פי כתב האישום), זאת בניגוד לתקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה.

ביום 14.4.2019 כפר הנאשם במיוחס לו, ציין שהוא "ניצל רווח גדול בטור", ולא היה צריך להמתין ולא קיפח שום רכב אחר. לפיכך, נקבע התיק לשמיעת ראיות, ביום 7.10.2019.

פרשת התביעה:

העידו שני עדים.

עדת תביעה 1, **רס"מ ורד אבידן**, הגישה דו"ח תיעוד העבירה - **ת/1**, העידה על פי אותו הדו"ח, שבמקום היו שני נתיבים ישר, ושני נתיבים שמאלה, כאשר הנאשם היה בנתיב השלישי מצד ימין, ובמקום להמשיך ישר המשיך עד לראש הטור, ואז "**לקח שמאלה**" ליהדות קנדה, ובכך סטה מנתיבו. עוד ציינה כי לפני משורת הדין רשמה לו דו"ח בעבירה של קיפוח זכות, שכן על פניו אף ניתן היה למלא דו"ח בעבירה של סטייה מנתיב או נהיגה שלא על פי החצים המסומנים בדרך.

עוד הרחיבה העדה, כי היה טור של כלי רכב אשר המתינו בסבלנות, כך גם הניידת שבה הייתה, והוא - הנאשם - הגיע לראש הטור ואז פנה שמאלה והמשיך בנסיעתו. על פי הרשום, העידה כי הנאשם קילל והתלהם בעת שנרשם לו הדו"ח (עמ' 4 שורות 3 - 12).

בחקירתה הנגדית, ולשאלת הנאשם, ציינה כי ההתלהמות והקללות היו "**אתם מושחתים, שוטרת מושחתת**" (עמ' 4 שורה 19).

עוד תיארה והדגישה לשאלת הנאשם, שעל פי הרשום בת/1 ראתה את הנאשם עוקף כלי רכב ופונה שמאלה כשהגיע לראש הטור, כאשר היא מבחינה בעבירה במרחק של כ-30 מטר. בנוסף, העדה מפנה לתרשים שבת/1, ובכל מקרה, ציינה שכולם עמדו בסבלנות, אולם הנאשם המשיך לנגד לראש הטור ופנה מהנתיב הישר שמאלה (עמ' 4, שורות 21 - 32).

לשאלת הנאשם, אם ראתה שוטר מגיע ודוחף אותו (לאחר שנעצר על ידי השוטרת), ענתה **"לא ראיתי דבר כזה, אני זוכרת איפושו את העזרה שבאה, אני לא זוכרת שהוא דחף אותי, אם הוא היה דוחף הייתי רושמת ולבטח היה מגיע לידיעה שלי"** (עמ' 5, שורות 7 - 8).

הנאשם הציג דיסק הכולל תמונות, שרטוט וסרטון (נ/1), כאשר במהלך כך אמר לעדה כי לא היו כלי רכב מאחוריו במרחק של 50 מטרים. לכך לא הסכימה העדה, שללה קביעה זו ואמרה "איך אתה רואה אותי מאחורה אם אתה נמצא לפניי?", לכך השיב הנאשם כי הוא נסע ועבר על פניה (עמ' 7 ו-8, שורות 3 - 12).

עד תביעה מס' 2 - **יעקב גולדשליידר** - מתנדב, הגיש מזכר שערך - **ת/2**, העיד כי הוא בן 74 ומתנדב כ-25 שנים, חזר על הדברים שרשומים במזכר, שהוא ועדת תביעה מס' 1 נסעו על כביש 412 לכיוון צפון, הגיעו על הנתיב לפנייה שמאלה לכיוון אור יהודה, כאשר ברח' יהדות קנדה הבחינו בנהג הרכב בצבע לבן מנסה להשתלב שמאלה, כאשר הוא על נתיב ישר באמצע, וזאת כשהוא לוקח את הזכות מהנתיב השמאלי. אז נסעו אחרי, סימנו לו לעצור על ידי כריזה ורשמו לו דו"ח, כשבמהלך כך התחיל לצעוק על השוטרים שהוא לא קיפח זכות של נהגים אחרים.

עד זה אף מדגיש **"הוא צעק שאנחנו מושחתים ורצה ממש להתנפל על השוטרת, כאשר נהגת שעברה עזרה להם להשתלט על האירוע"** (עמ' 6 שורות 5 - 13).

בחקירה הנגדית מעיד שלא זוכר מי נהג, כי הוא לא ציין במזכר, הדגיש שהוא ראה בעיניו את ביצוע העבירה, בדיוק כפי שנרשם במזכר ת/2, עוד זוכר לומר שהמונית של הנאשם גבוהה מן המוניות הרגילות ולכן הייתה בולטת (דבר שאושר על ידי הנאשם, שציין שהרכב עליו נהג היה מסוג ברלינגו).

העד מסכים שהנאשם לא הרים ידיים, אבל השתולל. (עמ' 6, שורות 21 - 27).

כאשר הנאשם מציג לעד את הדיסק שהגיש, נ/1, העד לא יודע למקם את עצמו ואומר שהתמונות צולמו באופן מעוות, ולא ניתן לראות את מלוא התמונה ולמקם את עצמם, ובכל מקרה חזר ואמר כי הנאשם לא עמד ברמזור אלא חתר מנתיב אמצעי ישר פנימה כשהיה ירוק (עמ' 7, שורה 9).

העד חוזר על כך שהוא ראה היטב את הרכב של הנאשם וראה את ביצוע העבירה, כמו כן מדגיש שלא היה מרווח בין טור המכוניות, אלא שהנאשם חתר אל תוך אותו טור (עמ' 7, שורות 11 - 17).

פרשת ההגנה:

בפרשת ההגנה העיד הנאשם לבדו, חזר על כך שלא קיפח זכות של אף נהג, הסכים שהוא נסע על נתיב שמסמן ישר, וכאשר ראה מרווח בצד שמאל שלו, וראה שיש לו מקום, נכנס פנימה, "היה שם רכבים שעומדים בטור לפנייה שמאלה, אבל אף אחד לא זז, כשאני ראיתי מרווח של 50 מטר שמאלה נכנסתי, ולכן לא קיפחתי זכות של אף אחד, אף אחד לא צפצף ולא התעצבן, לא עשיתי שום דבר שיעצבן איזה מישהו (עמ' 8 שורות 1 - 3).

בחקירתו הנגדית הסביר שהוא נהג מונית מהצפון, ושתכנן לנסוע לעיר פתח תקווה, ורק כשראה שאין רכבים, השתלב בלי שום הפרעה. עוד ציין שנסע על פי הרשום בוויז (תוכנית ניווט). כמו כן, הנאשם בחקירתו הנגדית מודה שהוא חלף את כל המכוניות שהיו לשמאלו (עמ' 9, שורות 14 - 15), ולאחר מכן ציין שהוא לא ראה רכבים בצד שמאל (עמ' 18 - 19).

כשנשאל לגבי אותה הסתירה הבהיר שלשמאלו לא היו כלי רכב, אבל לאחוריו כן, אותו טור כלי הרכב שעל פניו חלף, ועל פי הערכה שלו כ-50 מטרים (עמ' 9 שורות 20 - 30). לטעמו גם לפניו היו כ-50 מטרים לפני שהשתלב לפני הרמזור (עמ' 10 שורה 3). לעניין אותם כלי רכב שהיו מאחוריו אמר: "אנשים נרדמים על ההגה. הם לא זזים" (עמ' 10 שורה 8).

הצדדים סיכמו, כאשר **באת כוח המאשימה** ביקשה להרשיע את הנאשם על פי שני עדי התביעה ותיאורם לעניין ביצוע העבירה, וכן ביקשה להעדיף את עדותם על עדותו של הנאשם.

הנאשם ביקש לזכות אותו ולבטל את הדו"ח, על סמך הגרסה אותה נתן, שכאשר השתלב שמאלה לא היו כל כלי רכב משמאלו.

דין והכרעה:

תקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה קובעת:

"כל עובר דרך חייב להתנהג באופן שלא:

יקפח את זכותו של אדם להשתמש שימוש מלא באותה הדרך".

תקנה זו באה לקבוע סדרי נהיגה, אדיבות ונימוס, ומאידיך מניעת נהיגה בריונית, שבה כל החזק "והנועז" יותיר את האחרים ממתינים מאחוריו, כאשר הוא והדומים לו ינצלו זאת, יכנסו לראש הטרור, ואחרים יימצאו מתעכבים. כאן עוד אומר כי מדובר בסעיף סל שמתאר התנהגות על הכביש, כל התנהגות שיש בה על מנת לקפח זכות אדם אחר להשתמש שימוש מלא בדרך, ולא רק אנשים הממתינים בטור.

ולפי לשונו של כב' השופט מודריק עודד בע"פ 4009/98 יוסף ורשבסקי נ' מדינת ישראל:

"... ועיקר תקנת הקיפוח היא בתקנת הבריות, שלא יינתן מצב בו כל דאלין גבר. אך גם זו תקנתם של הבריות, שמי שמרסן את יצריו ומתחשב בזולת, ימצא את מי שיתחשב גם בו, ולא יהיה לו הדבר לעבירה".

בעניינינו, הנאשם עצמו מודה כי נסע על הנתיב ישר, וברגע האחרון פנה שמאלה, ולפני אותה התפצלות, כאשר בעניין זה נחלקות הגרסאות, הנאשם מציין כי הוא עשה כך כ-50 מטרים לפני הרמזור, וכי לצד שמאלו לא היו כלל כלי רכב, אלא כ-50 מטרים אחורה ממנו, ובמצב דברים זה על פניו, אם אכן הייתי מקבלת גרסה זו, אכן הנאשם לא ביצע עבירה.

אבל, אל מול גרסת הנאשם, קיימות שתי עדויות אשר נשזרות זו בזו, ומעלות גרסה שבה עמדו טור מכוניות, כאשר התנועה עמוסה, ופניהם לנתיב שמאלה, כשהמתינו בסבלנות להתקדם התקדמות איטית, בעוד הנאשם המשיך בנסיעה ישרה וברגע האחרון ניצל הזדמנות ונכנס או יותר נכון ניתן לומר, נדחף לשמאלו, כשבאופן הזה קיפח את זכותם של כל כלי הרכב שהמתינו בסבלנות לתורם.

גרסת השוטרים אמינה עליי, ואני מקבלת אותם, לא רק משום שמדובר בשני עדים, אלא משום שכפי שצינתי לעיל, עדותם נשזרת זו בזו והיא גם הגיונית, שכן באותה שעה ובכביש הזה ידוע הוא כי קיים עומס תנועה, ולא ייתכן כי הנאשם נהג כמעט לבדו באותם 50 מטרים כאשר ממרחק של 50 מטרים ואילך נשרך תור ארוך כאילו חיכו כולם להשתלבותו של נאשם זה לבדו.

כמובן שגרסה זו איננה מתקבלת על הדעת, ועל פי הנהוג כל מקום שקיים מרווח, כלי הרכב מצמצמים אותו מתוך מטרה להגיע ליעדם בזמן ובזהירות.

כמובן שככל שהשתלבות אל אותו טור מכוניות יהיה רחוק מן הצומת (ההתפצלות), הרי שיקשה להוכיח את יסודות העבירה של קיפוח זכות, אולם במקרה זה, מאחר וקיבלתי את גרסת השוטרים, אשר ציינו באופן ברור כי רכב המונית, הברלינגו, של הנאשם, נראתה היטב על ידם, בהיותה גבוהה, וכי הוא השתלב לתוך אותו טור מכוניות שהם בעצמם המתינו שם, כ-30 מטר מרוחק מהם, ומיד ובסמוך לאותה התפצלות, הרי שבמקרה זה יסודות העבירה התמלאו, והנאשם קיפח זכותם של כל הממתינים להמשיך ולנהוג, להמשיך ולצמצם את הפער באותה התנהגות שביכר לעשותה.

בסופו של דבר, מצאתי כי המאשימה הוכיחה ועמדה בנטל המוטל על כתפיה, ואני מרשיעה את הנאשם בעבירה כפי שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ' חשוון תש"פ, 18 נובמבר 2019, במעמד הצדדים

